

POSTANOWIENIE

Dnia 3 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący)

SSN Beata Gudowska

SSN Halina Kiriło (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa Z. K.

przeciwko A. Sp. z o.o. w W.

w przedmiocie skargi powoda o wznowienie postępowania ,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 3 kwietnia 2014 r.,
zażalenia powoda na postanowienie Sądu Okręgowego w W.
z dnia 25 listopada 2013 r.

1. oddała zażalenie ;

**2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 120 (sto
dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa
procesowego w postępowaniu zażaleniowym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy w W. postanowieniem z dnia 25 listopada 2013 r. odrzucił skargę powoda Z. K. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego – Sądu Pracy w W. z dnia 25 stycznia 2012 r., oddalającego apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. z dnia 7 lipca 2011 r. w sprawie z powództwa Z. K. przeciwko A. Sp. z o.o. z siedzibą w W. o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia.

W uzasadnieniu postanowienia wskazano, że podstawę skargi stanowił art. 403 § 2 k.p.c. Skarżący podniósł, że po wydaniu wyroku w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy w R. postanowieniem z dnia 21 listopada 2012 r. umorzył prowadzone przeciwko niemu postępowanie karne uznając, iż zarzucane zarówno jemu jak i innym oskarżonym czyny nie wyczerpały ustawowych znamion przestępstwa z art. 271 § 1 i 3 k.k. ani żadnego innego przestępstwa. Orzeczenie to zostało utrzymane w mocy postanowieniem Sądu Okręgowego w P. T. z dnia 20 marca 2013 r. Zdaniem skarżącego, powołane orzeczenie stanowi nową okoliczność faktyczną. Skoro bowiem Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie w pełni zaaprobował ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego oparte na postawionych powodowi przez Prokuraturę Okręgową w Ł. zarzutach wyczerpania znamion przestępstwa określonego w art. 271 § 1 i 2 k.k., to fakt prowadzenia postępowania karnego przeciwko powodowi musiał mieć niewątpliwie istotny, o ile nie decydujący wpływ na dokonaną przez Sądy obu instancji ocenę dowodów, w tym także ocenę dowodów z zeznań świadków, a w konsekwencji - na zastosowaną przez te Sądy wykładnię i subsumpcję przepisów, zwłaszcza art. 52 § 2 k.p.

Analizując dopuszczalność przedmiotowej skargi Sąd Okręgowy ustalił, że powód Z. K. w dniu 20 czerwca 2005 r. otrzymał pisemne oświadczenie (datowane na dzień 7 czerwca 2005 r.) o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika z powodu podejmowania działań na szkodę spółki, polegających w szczególności na zmuszaniu pracowników spółek zależnych w grupie S. P. Sp. z o.o. (obecnie A. Sp. z o.o.) do fałszowania ewidencji ilości (podziały ważenia) przyjmowanych na wysypiska odpadów, co stanowi ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracownika w rozumieniu art. 52 § 1 pkt 1 k.p. Wytoczone przez powoda przeciwko pracodawcy powództwo o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia toczyło się przed Sądem Rejonowym w W. pod sygn. akt ... 600/06.

W dniu 2 lutego 2007 roku Prokuratura Okręgowa w Ł. przedstawiła Z. K. zarzuty popełnienia przestępstw z art. 18 § 3 k.k. w związku z art. 271 § 1 i § 3 k.k. w związku z art. 12 k.k.

Z uwagi na toczące się postępowanie karne, Sąd Rejonowy w W. postanowieniem z dnia 23 listopada 2010 r. zawiesił postępowanie w niniejszej

sprawie pracowniczej na podstawie art. 177 § 1 pkt 4 k.p.c. Orzeczenie to zostało uchylone postanowieniem Sądu Okręgowego w W. z dnia 17 lutego 2011 r., sygn. akt ... 26/11, w którym stwierdzono, że sam fakt, iż toczące się postępowanie karne dotyczy działania powoda, wskazanego przez pracodawcę jako przyczyna rozwiązania z powodem umowy o pracę, nie jest wystarczającą przesłanką do zawieszenia postępowania w sprawie cywilnej na podstawie art. 177 § 1 pkt 4 k.p.c., albowiem zawieszenie postępowania w trybie tego przepisu uzależnione jest od oceny, czy ustalenie w drodze karnej czynu mogłoby wywrzeć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy cywilnej. Skoro w dniu 20 czerwca 2005 r. powód otrzymał oświadczenie pozwanego o rozwiązaniu umowy o pracę, w którym jako przyczynę wskazano podejmowanie przez powoda działań na szkodę spółki, polegających w szczególności na zmuszaniu pracowników spółek zależnych w grupie S. P. Sp. z o.o. (obecnie A. Sp. z o.o.) do fałszowania ewidencji ilości (podziały ważenia) przyjmowanych na wysypiska odpadów, zaś Prokuratura Okręgowa w P. wszczęła w dniu 24 października 2004 r. w przedmiotowej sprawie śledztwo w sprawie czynu, który stanowił podstawę rozwiązania z powodem umowy o pracę, to brak jest podstaw do przyjęcia, iż wyniki tego postępowania mogłyby zmienić podstawę wcześniejszej decyzji o rozwiązaniu z powodem umowy o pracę, której skutek już nastąpił, a zatem - że ustalenie w drodze karnej tegoż czynu mogłoby wywrzeć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy cywilnej.

Sąd Rejonowy w W., Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 7 lipca 2011 r. oddalił powództwo Z. K. przeciwko pracodawcy o odszkodowanie i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2700,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Sąd Okręgowy w W. Wydział Pracy wyrokiem z dnia 25 stycznia 2012 r., sygn. akt ... 493/11 oddalił apelację powoda od powyższego orzeczenia. Postanowieniem Sądu Okręgowego w P. Wydział Karny Odwoławczy z dnia 20 marca 2013 r., sygn. akt ... 52/13, utrzymano w mocy postanowienie Sądu Rejonowego w R. Wydział Karny z dnia 21 listopada 2012 r., sygn. akt ... 342/12, umarzające postępowanie karne wobec oskarżonego Z. K. w sprawie o sygn. akt ... 342/12 z powodu braku znamion czynu zabronionego. Wobec zapadłego postanowienia Sądu Okręgowego w P., powód wniósł niniejszą skargę o wznowienie postępowania.

Badając dopuszczalność przedmiotowej skargi Sąd Okręgowy stwierdził, że podlegała ona odrzuceniu z uwagi na brak ustawowej podstawy wznowienia. Sąd podkreślił, iż możliwość wznowienia postępowania na podstawie art. 403 § 2 k.p.c. jest uzależniona od zaistnienia łącznie trzech przesłanek: wykrycia po uprawomocnieniu się wyroku nowych okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które istniały w toku postępowania, ale nie zostały w nim powołane; możliwości ich wpływu na wynik sprawy; niemożności skorzystania z nich przez stronę w poprzednim postępowaniu. Podstawą wznowienia nie może być przy tym środek dowodowy, który powstał dopiero po uprawomocnieniu się orzeczenia. Biorąc powyższe pod uwagę, nie sposób przyjąć, że zapadłe prawomocne postanowienie umarzające postępowanie karne wobec Z. K. z powodu braku znamion czynu zabronionego, stanowi podstawę wznowienia określoną w art. 403 § 2 k.p.c. Słusznie bowiem podnosił pełnomocnik pozwanego w odpowiedzi na skargę o wznowienie postępowania, że powód wyszedł z błędnego założenia, iż umorzenie w stosunku do niego postępowania karnego ma wpływ na postępowanie w sprawie z zakresu pracy. Zważyć należy, że okoliczność wpływu prowadzonego przeciwko powodowi postępowania karnego była już przedmiotem rozważań orzekającego w sprawie Sądu Pracy, który jednoznacznie stwierdził, iż ustalenia sprawy karnej nie mogłyby wywrzeć wpływu na rozstrzygnięcie sprawy cywilnej. Nadto z uzasadnienia powoływanego przez powoda postanowienia Sądu Okręgowego w P. z dnia 20 marca 2013 r., dotyczącego umorzenia postępowania karnego, nie wynika, by umorzenie postępowania nastąpiło dlatego, że powód nie nakłaniał innych osób do fałszowania ewidencji odpadów, czy też dlatego, iż sam nie dokonywał zmian w ewidencjach odpadów podając nieprawdziwe dane, ale dlatego, że wpisywanie nieprawdziwych danych do ewidencji odpadów nie jest przez polskie prawo karne penalizowane jako przestępstwo, a winno się je rozpatrywać pod kątem wypełnienia znamion wykroczenia stypizowanego w art. 76 pkt 6 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach (jednolity tekst: Dz.U. z 2010 r. Nr 185, poz. 1243 ze zm.). Wreszcie podnieść należy, że pozwany rozwiązał z powodem umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 k.p., tj. wobec ciężkiego naruszenia przez pracownika podstawowych obowiązków pracowniczych, a nie na podstawie art. 52 § 1 pkt 2 k.p., czyli

popęłnienia przez pracownika w czasie trwania umowy o pracę przestępstwa, które uniemożliwia dalsze jego zatrudnianie na zajmowanym stanowisku. Prowadzone postępowanie karne, a co za tym idzie jego wynik, nie stanowiły podstawy tegoż rozwiązania, wobec czego umorzenie postępowania karnego uznać należało za całkowicie irrelevantne dla sprawy z zakresu prawa pracy.

Na powyższe postanowienie powód złożył zażalenie, zarzucając mu naruszenie art. 403 § 2 k.p.c. oraz art. 410 § 1 k.p.c., przez odrzucenie skargi o wznowienie postępowania w wyniku przyjęcia, że brak jest ustawowej przesłanki wznowienia, podczas gdy w skardze wskazana została przesłanka wznowienia, a Sąd odrzucając skargę dokonał merytorycznej oceny tej przesłanki (a tym samym uznał, że przesłanka jednak istnieje). Żalący się wniósł o uchylenie przedmiotowego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania oraz przyznanie powodowi od pozwanego zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

W uzasadnieniu zażalenia wskazano, że powód powołał się na ustawową przesłankę określoną w art. 403 § 2 k.p.c. podając, iż postanowienie Sądu Okręgowego w P. stanowi potwierdzenie nowych okoliczności, na które powód nie mógł się powołać wcześniej, tj. prowadzenia przeciwko powodowi „bezsensowego, bezproduktywnego oraz wieloletniego procesu karnego, mającego charakter szykany” oraz że przypisywane powodowi przez Prokuraturę zachowanie nie może i nie mogło być kwalifikowane jako fałszowanie dokumentów, a prowadzenie postępowania karnego w tym kierunku było od początku niezasadne. Sąd Okręgowy tymczasem dokonał merytorycznej oceny przesłanki wznowieniowej, odrzucając skargę, pomimo że odrzucenie skargi o wznowienie postępowania jest formą zakończenia sprawy bez wkraczania w jej merytoryczną ocenę. Powołany jako podstawa postanowienia Sądu Okręgowego art. 410 § 1 k.p.c. w sposób jednoznaczny określa warunki odrzucenia skargi o wznowienie postępowania. Zgodnie z treścią wyżej wymienionego przepisu, Sąd odrzuca skargę wniesioną po upływie przepisanej terminu, niedopuszczalną lub nieopartą na ustawowej podstawie. Skarga o wznowienie postępowania oparta zatem na ustawowej podstawie nie podlega odrzuceniu. Sąd Okręgowy odrzucił zaś skargę powoda i jednocześnie poddał merytorycznej ocenie przesłankę wznowieniową. W ocenie

żalącego się, w uzasadnieniu postanowienia Sądu Okręgowego brak jest jakiegokolwiek stwierdzenia, które wskazywałby, że przedłożone przez powoda nowe okoliczności nie stanowią przesłanki wznowieniowej. Zamiast tego Sąd uznał, iż nową okolicznością powołaną przez powoda jest wydanie postanowienia Sądu Okręgowego w P. (a nie okoliczności, których powołanie stało się możliwe w wyniku prawomocnego rozstrzygnięcia sprawy karnej prowadzonej przeciw powodowi) oraz dokonał badania zasadności tejże przesłanki. Żalący się podkreślił, że odrzucenie skargi na posiedzeniu niejawnym stanowi rozstrzygnięcie formalne i nie może dotyczyć badania, czy wykryta okoliczność faktyczna lub środek dowodowy mogły mieć wpływ na wynik sprawy. Na posiedzeniu niejawnym można skargę odrzucić z braku przesłanek wymienionych w art. 410 § 1 zdanie pierwsze k.p.c. W zakresie badania podstaw wznowienia na posiedzeniu niejawnym mieści się stwierdzenie, czy skarżący wskazuje podstawę wznowienia i czy odpowiada ona jednej z podanych w k.p.c. przyczyn uzasadniających żądanie wznowienia, a nie, czy podstawa ta rzeczywiście istnieje. Umorzenie postępowania karnego przeciwko powodowi potwierdza zaś zasadność wskazanych przez niego przesłanek wznowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Inicjując rozważania w przedmiotowej sprawie warto podkreślić, że instytucja wznowienia opiera się na przysługującej poza tokiem instancji skardze o presumpcję wadliwego procesu i zastąpienie zapadłego orzeczenia orzeczeniem nowym. Charakter prawny skargi o wznowienie postępowania jest sporny zarówno w piśmiennictwie jak i w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Obok wypowiedzi mających swe źródło w założeniu, iż wznowienie postępowania nie oznacza powrotu do sytuacji procesowej i faktyczno - prawnej istniejącej przed wydaniem orzeczenia objętego skargą, a sama skarga (podobnie jak pozew lub wniosek w postępowaniu nieprocesowym) rozpoczyna nowe postępowanie sądowe, które nie stanowi kontynuacji postępowania zakończonego uprzednio prawomocnym orzeczeniem (por. uzasadnienie postanowień Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1992 r., II CRN 1/92, niepublikowanego i z dnia 7 kwietnia 1994 r., III CZP 41/94,

niepublikowanego), można spotkać wypowiedzi będące odzwierciedleniem poglądu, w myśl którego na skutek wznowienia sprawa wraca do stanu sprzed uprawomocnienia się zaskarżonego orzeczenia i kontynuowana jest rozprawa zamknięta przed wydaniem tegoż orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PZ 62/02, Prok. i Pr. 2003 nr 4, s. 43). Nie budzi jednak wątpliwości sam zakres postępowania zapoczątkowanego skargą o wznowienie. Wytycza go norma art. 412 § 1 k.p.c., zgodnie z którą sąd rozpoznaje sprawę na nowo w granicach, jakie określa podstawa wznowienia. Z brzmienia cytowanego przepisu jednoznacznie wynika, że przedmiotem postępowania jest udowodnienie istnienia podstawy, na której oparto skargę w konkretnej sprawie. W konsekwencji zakres ponownego rozpoznania sprawy uwarunkowany jest przyczyną wznowienia wskazaną przez skarżącego i nie jest dopuszczalne wyjście poza tę przyczynę. W świetle art. 409 k.p.c. istotnym elementem skargi o wznowienie postępowania jest zatem podanie podstawy tegoż wznowienia oraz jej uzasadnienie i to zarówno z punktu widzenia wstępnej analizy skargi w trybie art. 410 § 1 k.p.c. przed ewentualnym skierowaniem sprawy na rozprawę, jak i z uwagi na przepis art. 412 § 1 k.p.c. ograniczający kognicję sądu do tak określonych granic.

Nadzwyczajny charakter tego środka prawnego, skierowanego przeciwko prawomocnemu orzeczeniu powoduje, że wznowienie postępowania może nastąpić wyłącznie z powodów ściśle określonych w ustawie. Katalog podstaw wznowienia został zawarty w art. 401, art. 401¹ i art. 403 k.p.c. i jest on wyczerpujący. Wszelkie inne okoliczności, wykraczające poza sytuacje taksatywnie wymienione w powołanych przepisach, nie mogą stanowić oparcia dla skargi o wznowienie. W doktrynie funkcjonuje przy tym podział podstaw wznowienia na przyczyny nieważności (art. 401 k.p.c.), które stanowią bezwzględny powód wznowienia w tym znaczeniu, że ich stwierdzenie w każdym przypadku skutkuje uchynieniem zaskarżonego orzeczenia oraz tzw. podstawy restytucyjne (art. 403), których istnienie uzasadnia uchynienie orzeczenia tylko w przypadku wystąpienia związku przyczynowego zachodzącego między nimi a treścią rozstrzygnięcia, jak i wreszcie tę podstawę, jaką jest wydanie wyroku w oparciu o akt normatywny uznany przez

Trybunał Konstytucyjny za niezgodny z Konstytucją, umową międzynarodową lub ustawą (art. 401¹ k.p.c.).

Możliwość wznowienia postępowania na podstawie art. 403 § 2 k.p.c. jest uzależniona od zaistnienia łącznie trzech przesłanek. Po pierwsze, wykrycia po uprawomocnieniu się wyroku nowych okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które istniały w toku postępowania, ale nie zostały w nim powołane. Po drugie, możliwości ich wpływu na wynik sprawy i po trzecie, niemożności skorzystania z nich przez stronę w poprzednim postępowaniu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2010 r., II PZ 12/10, niepublikowane). W grę wchodzi zatem tylko okoliczności faktyczne i środki dowodowe istniejące już w czasie trwania prawomocnie zakończonego postępowania, nie zaś powstałe po tej dacie (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 25 sierpnia 1999 r., III CKN 524/99, LEX nr 527116; z dnia 9 września 2000 r., II CKN 510/00, LEX nr 535989; z dnia 15 września 2005 r., II CZ 78/05, LEX nr 453799; z dnia 13 października 2005 r., IV CZ 96/05, LEX nr 186917; z dnia 22 lipca 2008 r., II UZ 31/08, LEX nr 500233; z dnia 4 września 2008 r., IV CZ 70/08, LEX nr 658207 i z dnia 6 maja 2010 r., III PZ 3/10, LEX nr 602065), a przy tym nie tylko nieujawnione ale i nieujawnialne, czyli takie, o jakich strona nie wiedziała i z obiektywnych przyczyn (a więc nie wskutek opieszałości, zaniedbań, zapomnienia czy błędnej oceny) wiedzieć nie mogła (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 1999 r., II CKN 807/98, LEX nr 78214; z dnia 20 grudnia 2006 r., IV 102/06, LEX nr 465619; z dnia 9 lipca 2008 r., V CZ 46/08, LEX nr 590291; z dnia 16 lipca 2008 r., II CZ 46/08, LEX nr 646343; z dnia 19 marca 2010 r., II PZ 5/10, LEX nr 583798 i z dnia 17 czerwca 2010 r., III CZ 18/10, LEX nr 686067). Nadto późniejsze wykrycie obejmuje nie jakiegokolwiek nowe okoliczności faktyczne i środki dowodowe, lecz tylko takie, które mogły mieć wpływ na wynik sprawy, a zatem dotyczące podstawy faktycznej dochodzonego przez powoda roszczenia (tj. uzasadniające przytoczony w pozwie lub odpowiedzi na pozew stan faktyczny) i na tyle istotne, że ich uwzględnienie spowodowałoby wydanie innego rozstrzygnięcia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 1973 r., II CR 104/73, OSNCP 1974 nr 2, poz. 29; z dnia 7 listopada 1973 r., I CO 5/73, Biul. SN 1974 nr 2, s. 24; z dnia 24 maja 1982 r., II CO 1/82, OSPIKA 1084 nr 2, poz. 27 i z dnia 8 maja 2008 r., V CZ 25/08, LEX nr 646372).

Mogą to być zarówno fakty i dowody odnoszące się bezpośrednio do postawy faktycznej spornego roszczenia, jak i dotyczące jej pośrednio, tj. brane pod uwagę przy ocenie zebranego materiału dowodowego (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2008 r., I CZ 152/07, LEX nr 465908 i z dnia 6 lutego 2009 r., IV CZ 2/09, LEX nr 610222).

W świetle powyższych rozważań sformułowane w zażaleniu zarzuty nie są zasadne, albowiem Sąd Okręgowy słusznie stwierdził, że skarga powoda nie została oparta na ustawowej podstawie wznowienia postępowania. Skarżący wyraził w zażaleniu pogląd, że Sąd Okręgowy naruszył art. 410 § 1 k.p.c., przez odrzucenie skargi o wznowienie postępowania w sytuacji, gdy była ona dopuszczalna, została wniesiona przez skarżącego w przepisany terminie i oparta jest na ustawowej podstawie. Skarżący spełnił bowiem wszystkie wymogi przewidziane art. 403 § 2 k.p.c. w postaci powołania nowych okoliczności, zaś stwierdzenie braku wpływu owych okoliczności na wynik sprawy jest na obecnym etapie postępowania przedwczesne. Założenie to jest jednak błędne. Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę przychylił się do poglądu wyrażanego w orzecznictwie, że sformułowanie podstawy wznowienia w sposób odpowiadający przepisom art. 401-404 k.p.c. nie oznacza oparcia skargi na ustawowej podstawie wznowienia, jeżeli już z samego jej uzasadnienia wynika, iż podnoszona podstawa nie zachodzi. Taka skarga jako nieoparta na ustawowej podstawie wznowienia podlega odrzuceniu. Ocena, czy skarga opiera się o ustawową podstawę wznowienia, nie ogranicza się z kolei do badania, czy okoliczności wskazane przez skarżącego dają się podciągnąć pod przewidzianą w ustawie podstawę wznowienia, lecz obejmuje badanie i ustalenie, czy podstawa wznowienia rzeczywiście istnieje (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 października 1999 r., II UKN 174/99, OSNP 2001 nr 4, poz. 133; z dnia 19 maja 2005 r., II CZ 41/05, niepublikowane, z dnia 14 grudnia 2006 r., I CZ 103/06, niepublikowane, z dnia 30 maja 2007 r., I CZ 40/07, niepublikowane oraz wyrok z dnia 16 maja 2007 r., III CSK 56/07, LEX nr 334985). Analizując to zagadnienie nie można bowiem pomijać następstw uchylecia art. 411 k.p.c., który przewidywał, że na rozprawie sąd rozstrzyga przede wszystkim o dopuszczalności wznowienia i odrzuca skargę, jeżeli brak jest ustawowej podstawy wznowienia. Należy przyjąć, iż

obecnie – wobec braku takiej regulacji – nastąpiło rozszerzenie kognicji sądu badającego na posiedzeniu niejawnym, czy skarga opiera się na ustawowej podstawie wznowienia i sąd ten istotnie powinien ocenić, czy powołana w skardze podstawa wznowienia rzeczywiście istnieje. Należy jednak zastrzec, że na tym etapie postępowania ocena ta zasadniczo opiera się na twierdzeniach skarżącego co do istnienia okoliczności, które mają uzasadniać podstawę wznowienia. Na istnienie podstawy wznowienia powinny zatem wskazywać powołane przez skarżącego okoliczności uzasadniające wniesienie skargi o wznowienie postępowania.

Zważywszy, że powoływane w skardze o wznowienie postępowania postanowienie Sądu Okręgowego w P. z dnia 20 marca 2013 r., utrzymujące w mocy orzeczenie Sądu Rejonowego w R. z dnia 21 listopada 2012 r., zapadło po wydaniu wyroku, którego dotyczy skarga (tj. wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 25 stycznia 2012 r.), wypada stwierdzić, iż jego wydanie nie może być uznane za nową okoliczność, a dokument zawierający tekst postanowienia – za nowy dowód w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c., czyli okoliczność i dowód istniejące, lecz nieujawnione i nieujawnialane w toku postępowania sądowego zakończonego wspomnianym prawomocnym wyrokiem. Rację ma też Sąd Okręgowy zauważając, że wskazana przez skarżącego okoliczność nie spełnia również tej przesłanki podstawy wznowienia postępowania z art. 403 § 2 k.p.c., jaką jest możliwość wpływu powołanej okoliczności na wynik sprawy o przywrócenie powoda do pracy u pozwanego. Skoro bowiem pozwany rozwiązał z powodem umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. (tj. wobec ciężkiego naruszenia przez pracownika podstawowych obowiązków pracowniczych, polegającego na podejmowaniu przez powoda działań na szkodę pracodawcy, w szczególności na zmuszaniu pracowników spółek zależnych w ramach struktury pracodawcy do fałszowania ewidencji ilości przyjmowanych na wysypiska odpadów), a nie w trybie art. 52 § 1 pkt 2 k.p. (czyli wobec popełnienia przez pracownika w czasie trwania umowy o pracę przestępstwa, które uniemożliwia dalsze zatrudnianie go na zajmowanym stanowisku, jeżeli przestępstwo jest oczywiste lub zostało stwierdzone prawomocnym wyrokiem), to prowadzone przeciwko powodowi postępowanie karne i sposób jego zakończenia nie stanowiły

podstawy tegoż rozwiązania, wobec czego umorzenie postępowania karnego uznać należało za całkowicie irrelevantne dla sprawy z zakresu prawa pracy.

Wobec prawidłowości zaskarżonego postanowienia, z mocy art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzeczono o oddaleniu zażalenia. O kosztach postępowania zażaleniowego rozstrzygnięto stosownie do art. 98 § 1 i 2 w związku z art. 398²¹ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. oraz § 12 ust. 2 pkt 2 w związku z § 11 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490).